

maade. der har ledet mig og mine Venner til at stemme for Lovforslaget i Fjor og ogsaa til at anbefale det nu, som det foreligger. Vi gøre ikke dette, fordi vi synes, det er nogen ideel Ulykkesforsikringslov. Tværtimod! der kan gøres meget store Indvendinger mod Forslaget, som det nu foreligger, og ogsaa jeg skal tillade mig at gøre nogle enkelte Indvendinger til forskellige Realiteter i Forslaget. Jeg skal derimod ikke komme nærmere ind paa de gjorde stærke Angreb paa det Princip, hvorpaa Lovforslaget hviler. Man har i Lovforslaget ganske vist paa en noget uheldig Maade, synes jeg, holdt paa et Ansvarlighedsprincip, som man er gaaet noget bort fra andre Steder, og man er kommen ind paa en maaske noget for individualistisk Betragtning af hele dette Forhold. Jeg har ikke ønsket, at man skulde gaa den Vej, men det har været umuligt at komme anden Vej, naar man overhovedet vilde have begyndt, og saa har jeg og mine Venner bøjet os og sagt: Lad os saa dog i hvert Tilfælde gøre, hvad vi kunne, for at faa Loven saa god som mulig, og det, vi ikke faa nu, blive vi nødtte til at tage Kampen op for i Fremtiden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis de, der i Øjeblikket tale mod Lovforslaget, kunde naa deres Hensigt at forhindre, at det bliver vedtaget, vilde den praktiske Virkning deraf næppe blive den, at man fik Landarbejderne med. Jeg synes, at det, der i saa Fald vilde ligge nær, var, at vi foreløbigt slet ingen Lov fik; og jeg tvivler paa, at der er nogen, der kan forudsige, naar det Tidspunkt kommer, til hvilket vi kunne vente at faa alle med. Nu vil jeg ikke sige, at de, der med saa stærk Varme forfægte Landarbejdernes Sag, skulde gøre det, fordi de haabe ad denne Vej at blive fri for Loven — det tror jeg slet ikke — men jeg er bange for, at de i misforstaaet Iver for at faa Landarbejderne med ville komme til at gøre Skade baade for Landarbejderne og for Industriarbejderne.

Der er gjort en Del Bemærkninger, særlig af det ærede Medlem for Fredericia (Ousen), angaaende Lovforslaget og angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt man i visse givne Tilfælde vilde have bestemte Arbejdere ind under Loven. Jeg skal ikke indlade mig paa at gaa alle det ærede Medlems Bemærkninger efter, men nogle enkelte af dem vil jeg dog gerne omtale. Det ærede Medlem udtalte saaledes, at ved Damptærskværker — dette Spørgsmaal havde vi jo fremme i Fjor, og det blev da

meget indgaaende drøftet — var det ikke ganske afgjort, om de, der stode paa Stakkene, eller andre, der ikke direkte vare beskæftigede med Damptærskværket, vilde falde ind under Loven. Jeg antager, at i Fremtiden vil det gaa saaledes, at efter den Form, Loven har faaet, vil den, der lejer et Tærskværk, betinge sig, at den, der ejer Tærskværket, skal lade dem, der ere beskæftigede i umiddelbar Forbindelse dermed og altsaa i det hele have noget at gøre dermed, forsikre. Men dette vil føre til, at kort sagt alle de, der ere beskæftigede ved et saadant Tærskværk, ville falde ind under det Begreb, som man kalder kollektiv Forsikring, og som vi ogsaa kende i Praksis her i Byen. Vi kende dette Begreb bl. a. fra de saakaldte Patentstilladser, enbenede Stilladser. Her i Byen ere de Arbejdere, som arbejde paa et saadant Patentstillads, sikrede uden Hensyn til, hvem det er, og hvor Patentstilladset er anbragt; vedkommende Stilladsejer har ladet alle de Personer forsikre, der til enhver givne Tid maatte arbejde paa disse Stilladser, og det hele udlignes selvfølgelig paa den Maade, at Ejeren forlanger saa meget mere af den, han udlejer sine Stilladser til; men det bliver i Virkeligheden ikke overdrevent meget, det kommer til at dreje sig om her. Paa samme Maade vil det ganske sikkert komme til at gaa med Damptærskværkerne. — Det nævnte ærede Medlem gjorde en Bemærkning, som jeg noterede mig; det samme tror jeg for øvrigt, at det ærede Medlem, som sidst talte, for saa vidt ogsaa var inde paa. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at Arbejderne vilde i Fremtiden i højere Grad end nu søge til Byerne, fordi de der vilde blive ulykkesforsikrede. Ja, det er naturligvis af den Slags Ting, man *kan* sige, men jeg synes virkelig, det er lidt hasarderet at ville sige, at nogen skulde tage til Byen for at paatage sig farlige Arbejder, altsaa risikere at blive lemlæstede, for at faa en Erstatning! Jeg synes ikke, man kan argumentere paa den Maade. Nej, der vil blive den samme Tilbøjelighed til at søge til Byerne, som der nu findes, og som vil vedblive, indtil Landarbejderne blive bedre stillede, end de ere nu, altsaa af den simple Grund, at man byder bedre Vilkaar i Byerne, end man for Øjeblikket byder Arbejderne paa Landet. Sagen er jo ogsaa den, at den Maade, hvorpaa man indretter sig ude paa Landet, fører med sig, at man ligefrem skyder Folk fra sig; man mener, at man ikke kan beskæftige dem der, og